Fővárosi Ítélőtábla
4.Pf.20.603/2016/3.

A Fővárosi Ítélőtábla a fellebbezési eljárásban a dr. Kovács Beátaáltal képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Dr. Muszka SándorÜgyvédi Iroda által képviselt alperes neve **alperes címe)** alperes ellen határozat megsemmisítése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. február 23. napján kelt 35.P.24.104/2015/11. számú ítélete ellen, a felperes részéről 13. sorszám alatt, míg az alperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk, míg a le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperesi országos sportági szakszövetség 2014. február 21. napján rendkívüli közgyűlést tartott, amely az alapszabály módosításáról és tisztségviselők választásáról határozott.

A felperes a keresetében az alperes 2014. február 21. napján tartott rendkívüli közgyűlésén az alapszabály módosításával, valamint a tisztségviselők választásával kapcsolatban meghozott határozatok megsemmisítését kérte jogszabályba, illetve alapszabályba ütközés miatt.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, mert az alapszabálynak megfelelően történt a közgyűlés megtartása, a határozatok meghozatala.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a 2014. február 21. napján tartott közgyűlésén az alapszabály módosításáról rendelkező határozatát, valamint **Sz. L-**nak a Sporttanács vezetőjének, továbbá **Cs.B.-**nak és **N.Gy.-**nek a Sporttanács tagjának megválasztásáról rendelkező határozatát megsemmisítette, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a bíróság az alperest a 32.500,- forint perköltség felperes javára történő megfizetésére, továbbá megállapította, a felmerült illetéket az állam viseli.
Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az alperes 2014. február 21. napján tartott közgyűlése rendkívüli közgyűlés volt, amelyre az alperes alapszabályának 24. § (4) bekezdése alapján az e szakaszban meghatározottakon túl a rendes közgyűlésre vonatkozó szabályok voltak az irányadóak. Tényként állapította meg, hogy az alapszabály-módosítás napirendre vételére irányuló tagi javaslat 2014. január 27. napján érkezett meg az elnökséghez, amely az alapszabály 19. § (2) bekezdésének d) pontjában meghatározott határidőhöz, a közgyűlés időpontját megelőző két héttel korábbi időponthoz képest volt, ennek megfelelően azt az alapszabály 19. § (2) bekezdésének értelmében napirendre kellett tűzni. Megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy ezen alapszabály-tervezet utólagosan megváltoztatásra került, és a tagok részére az eredeti tagi javaslattól eltérő tartalmú alapszabály-tervezet került közzétételre, a végleges tervezet csak 2014. február 19. napján, két nappal a közgyűlés előtt vált megismerhetővé a tagok számára. Az elsőfokú bíróság álláspontja

szerint jelen esetben az egyébként határidőben érkezett tagi javaslatban való utólagos változtatás folytán az már nem volt azonos az eredeti javaslattal, ezért azt csak akkor lehetett volna megtárgyalni, ha a jelenlevők többsége egyetért. Erre irányuló szavazás azonban nem volt a közgyűlésen, ezért az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alapszabály módosításáról a közgyűlés nem dönthetett volna. Így az alapszabály-módosítás jogellenes volt. A hatályos alapszabály ennélfogva nem tartalmazta a Sporttanács vezetője és a Sporttanács tagjai tisztségeket, ezért ezen tisztségviselők megválasztását szintén alapszabály ellenesnek mondta ki. Az elsőfokú bíróság a rendkívüli közgyűlésen megválasztott egyéb tisztségviselőkre vonatkozó határozatok kapcsán kifejtette, hogy az alperes elnöke vonatkozásában a jelölőbizottság három személyt terjesztett a közgyűlés elé, azonban a jelöltek közül csak egy személy fogadta el a jelölést. Ezen személy jelöltté válásáról a közgyűlés nem döntött, hanem azonnal a megválasztásáról határozott. Mindez az elsőfokú bíróság álláspontja szerint alapszabály-ellenesen történt, azonban ezen okból az elsőfokú bíróság nem látta indokoltnak a határozat megsemmisítését, mivel egy személy fogadta el az elnöki jelölést, a közgyűlésen pedig újabb jelölés nem érkezett, így **B.M.** elnökké megválasztásra került, ezen tisztségviselő megválasztása körében a választás átláthatóságát és demokratikusságát biztosító szabályok megtartásra kerültek. Az elsőfokú bíróság az alapszabály 22. § (10) bekezdését úgy értelmezte, hogy amennyiben a tisztségviselő megválasztása előtt annyi jelölt szerepel a jelölő listán, ahány tisztségviselőt választanak, alkalmazható a (10) bekezdés azon rendelkezése, hogy a közgyűlés erre irányuló döntése esetén nyílt szavazás legyen a választásról. Tényként állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elnökség tagjaira a közgyűlést megelőzően nyolc főre érkezett jelölés, akik közül hét fő vállalta azt. A közgyűlés ezt követően ezen hét személy vonatkozásában szavazott arról, hogy felkerüljenek-e a jelöltlistára. A közgyűlés öt személy vonatkozásában szavazta meg a jelöltlistára való felvételt, a közgyűlésen új jelölés nem érkezett. Ezt követően került megszavazásra, hogy nyílt szavazással válasszák meg az elnökség tagjait. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az elnök megválasztása a korábban kifejtettekre tekintettel is nem volt alapszabály ellenes. A szakági vezetők választására vonatkozó alapszabály rendelkezése kapcsán rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az alapszabály 42/A. § (4), illetve (8) bekezdése eltérő választási rendet szabályozott. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a perbeli esetben az alapszabály 42/A. § (4) bekezdése által meghatározott választási rendet kellett alkalmazni, mivel az alperes korábbi elnöke lemondott, így ebből kifolyólag valamennyi szakágvezető megbízatása megszűnt. Rámutatott, hogy annak ellenére, hogy a rendkívüli közgyűlés nem a 42/A. § (4) bekezdés b) pontjában megjelölt időszakban került sor, a szakágvezetők megválasztására ezen bekezdés rendelkezéseit kellett alkalmazni. Megállapította továbbá, hogy a rendkívüli közgyűlés napján a szakági jelölő értekezletek megtartásra kerültek, ezért a szakágvezetők megválasztása megfelelt az alapszabály előírásainak.

Az elsőfokú ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést nyújtott be.

A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását kérte a keresetének megfelelően, továbbá az alapszabály módosításáról rendelkező alperesi határozat és a Sporttanács tagjainak megválasztásárról szóló alperesi határozatok megsemmisítése vonatkozó ítéleti rendelkezés indokolásának a kiegészítését.
Az alapszabály tervezetének napirendre vétele kapcsán kifejtette, hogy az alapszabály nem tette azt lehetővé, hogy az elnökség határozatképességének hiányában a főtitkár kiegészítse az elnökség által korábban megállapított napirendet. Arra is hivatkozott, hogy a Sporttanács nevű szerv tagjainak megválasztásáról szóló közgyűlési határozatok azért is törvényellenesek, mert sem a korábbi, sem a közgyűlésen megszavazott új alapszabály nem tette lehetővé tisztségviselők megválasztását írásos jelölésük nélkül. A tisztségviselők megválasztásának módjával kapcsolatban kifogásolta, hogy a vezető tisztségviselők megválasztása során szavazatszámlálás nem történt, csupán a levezető elnök

szemre történő becslése szolgált a határozatok meghozatalának alapjául. Azt azonban senki sem állíthatta, hogy az elhúzódó közgyűlés során a tagság 50%-a folyamatosan jelen volt, a szavazásokon részt vett. Kifogásolta, hogy az alapszabály 22. § (10) bekezdése kivételt határoz meg, és az kifejezetten a 22. § (6) bekezdés szerinti, a valamennyi tagtól származó írásos jelölések összességére utal, ezért álláspontja szerint még a bírói mérlegelés sem változtathatta azt át a 22. § (8) bekezdés szerinti jelölt lista tartalmára. Álláspontja szerint mivel az elnök személyére több írásos jelölés is érkezett a tagoktól, ezért titkos szavazással kellett volna a közgyűlésnek döntenie. Megítélése szerint két tisztújító közgyűlés közötti időszakban a szakágvezetők megválasztására vonatkozóan írásbeli jelölést kellett volna kérni minden arra jogosult tagtól. Azzal, hogy a speciális esethez kötött speciális szabályt az alperes nem alkalmazta, minden olyan tagot kizárt a szakágvezetők jelöléséből, akik az elnökség által meghirdetett egyetlen napirendi pontot tartalmazó rendkívüli közgyűlés érvényesülésében joggal bíztak és a rendkívüli közgyűléstől távol maradtak. Az alapszabály főszabályként kötelezően írja elő a tisztújító közgyűlés szünetében megtartandó szakágvezető jelölőgyűlést. A jelölőgyűlés az a közgyűlés szerves része, ekként azt a meghívón szerepeltetni kellett volna. Mivel a közgyűlés meghívóján ez nem szerepelt, így azon érvényes határozat a szakágvezető jelöltekre nem születhetett. Kifejtette még, hogy a jelölőgyűléseken a rendezői licencel rendelkező tagok is részt vettek és szavaztak, így az azokon született határozatok már csak ezen okból is alapszabály-ellenesek voltak.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte.
Az alapszabály-módosító határozat megsemmisítése kapcsán kifejtette, hogy az alapszabály nem szabályozta a 19. § (2) és (3) bekezdése alapján előterjeszthető, a napirendi pontra vonatkozó javaslatok tartalmát, ezért a napirendi pontra való javaslatot, azaz a napirendi pontot kellett előterjeszteni, nem a napirendi pontban meghozandó határozati javaslatot. A közgyűlés napirendjén szerepelt az alapszabály-módosítás és határozati javaslatként egyetlen alapszabály tervezetről kellett dönteni. Erre tekintettel sem a napirend felvételéről, sem arról nem kellett előzetes döntést hozni, hogy mely alapszabály-tervezet elfogadásáról döntsön a közgyűlés. Megjegyezte továbbá, hogy a jegyzőkönyv is egyértelműen rögzítette az alapszabály-módosítás elfogadásának arányát, továbbá azt is, hogy a levezető elnök többször feltette a kérdést, miszerint az alapszabály-módosításhoz bárkinek van-e hozzászólása vagy kifogása. Ebből is egyértelműen az volt látható, hogy amennyiben a 19. § (3) bekezdése szerinti külön szavazást tartottak volna, úgy a jelenlevők többsége támogatta volna az alapszabályról való szavazást. Amennyiben pedig a tagok több mint kétharmada az alapszabály-módosítás szövegével érdemben egyetért, az magában foglalja a napirendi pontként való felvétellel való egyetértésüket is. Kiemelte, az alapszabály módosításnak, a tagok által felkért külső szakértők javaslatainak megfelelően történt legutolsó szövegszerű változata 2014. február 19-én került honlapjára feltöltésre. Amennyiben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint működne az alperes, úgy a tagoknak éppen a fenti joga csorbulna és arra szűkülne, hogy az alapszabály tervezetre igennel vagy nemmel szavazzanak, azonban az alapszabály alakítása lehetetlenné válna. A Sporttanács vezetőinek és tagjainak megválasztására vonatkozó közgyűlési határozat megsemmisítése kapcsán utalt csupán az alapszabály-módosításáról döntő határozat megsemmisítésének álláspontja szerinti alaptalan voltára, ugyanis ennek hiányában a Sporttanács tagjait megválasztó határozatok is szabályszerűen kerültek meghozatalra.

A fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak.

A jogvita elbírálásához szükséges releváns tényállást az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban feltárta és helytállóan állapította meg a jogvita eldöntésében releváns tényeket, azokból

megalapozott jogkövetkeztetéseket vont le.

A felek által sem vitatottan a 2014. február 21. napján tartott közgyűlés rendkívüli közgyűlés volt, így a rendkívüli közgyűlésre vonatkozó alapszabályi rendelkezések voltak alkalmazandók. Nem volt vitatott az sem, hogy a 2012. október 28. napján módosított alapszabály szerint kellett összehívni és megtartani a 2014. február 21-i közgyűlést.

A felperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel rámutat a másodfokú bíróság, hogy a határozatok megtámadására biztosított határidő anyagi jogi jellege amellett, hogy azt jelenti, hogy a keresetlevélnek a törvényi határidőn belül a bírósághoz meg kell érkeznie, behatárolja a perben a bíróság vizsgálatának a kereteit is. A bíróság ugyanis a perben csak azokat a jog-, vagy alapszabálysértéseket vizsgálhatta, amelyekre a felperes a keresetindítási határidőn belül hivatkozott. A törvénysértés indokainak kiegészítésére lehetőség nincs. A felperes azonban az alperes közgyűlésének határozatainak alapszabályba ütköző volta tekintetében eredetileg a keresetlevelében állítottakhoz képest a fellebbezésében újabb okokat jelölt meg. Ráadásul ezt megelőzően az elsőfokú eljárásban bírói felhívásra akként nyilatkozott, hogy a szakágvezetői jelölések vonatkozásában kizárólag az alapszabály 42/A. § (8) bekezdése szerinti jelölő lista elmaradását hozza fel.

A felperes a fellebbezéséhez okirati bizonyítékot csatolt, amely azonban a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 235. § (1) bekezdésében foglalt szabálynak nem felelt meg, mivel a fellebbezésben új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, ez esetben is csak akkor, ha az elbírálása esetén reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. E jogszabályi feltételek azonban a bizonyíték előterjesztésére vonatkozóan nem állottak fenn, figyelemmel arra is, hogy a felperesnek már rendelkezésére álltak, illetve tudomása kellett legyen a bizonyítékokról.

Az alperesi országos sportági szakszövetség alapszabálya részletesen szabályozta a Szövetség tagjai által előre beterjesztett javaslatoknak a közgyűlés napirendre kerülését. A rendkívüli közgyűlés megtartására az alapszabály 24. § (4) bekezdése értelmében a rendes közgyűlésére vonatkozó szabályok voltak irányadók a 24. §-ban írott eltérésekkel. Így a közgyűlés napirendjére vonatkozó általános szabályokat kellett figyelembe venni a rendkívüli közgyűlés esetében is, mely a tagok által beterjesztett javaslatokra az alapszabály 19. § (3) bekezdésében azt rendelte, hogy azokat akkor lehet napirendre tűzni, ha a közgyűlés időpontja előtt legalább két héttel benyújtották az elnökséghez. A perbeli esetben a nem vitásan 2014. január 27. napján érkezett, az alapszabály-módosítás napirendre vételére irányuló javaslat e rendelkezésnek megfelelt. Azonban a javaslatot később több ízben megváltoztatták, mely végleges formájában 2014. február 19-én került a tagokkal közlésre az alperes honlapján való közzététel útján. A tagi javaslat meghatározott tartalmú alapszabály-módosításra irányult. Az alapszabály értelmében konkrét tagi javaslatról tárgyalhat, szavazhat az alapszabályban meghatározott rendben a közgyűlés. Az alapszabály az alperes működésének az alapja, garanciális jelentőségű. Erre is figyelemmel a közzétett javaslat a módosítások folytán már egy új javaslatot jelentett. Mindez önmagában nem is képezte volna akadályát az alapszabály-módosítására vonatkozó javaslat napirendre tűzésének, azonban ez esetben az alapszabály már felhívott rendelkezése értelmében a javaslatot akkor kellett volna megtárgyalni, ha azzal a jelenlévők egyszerű többsége egyetért. Az alapszabály 19. § (3) bekezdés értelmében a közgyűlésen is beterjeszthető napirendről, alapszabály módosításról a jelenlevőknek szavazniuk kellett volna a napirendre felvételről. Ez a napirendre tűzés kérdésében való külön, az alapszabály-módosítására vonatkozó javaslat elfogadását megelőző határozathozatalt jelentett volna. Ilyen

határozat meghozatalára azonban nem került sor, azt a felek nem is állították. Ennek folytán helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság az alapszabályt módosító közgyűlési határozat alapszabály-sértő jellegét és helytállóan döntött az alperes 2014. február 21. napján tartott rendkívüli közgyűlésén az alapszabály-módosításáról hozott határozata megsemmisítése tárgyában.

A Szövetség szervezetében a Sporttanács elnevezésű testületi szervet az alapszabály-módosítás vezette volna be. Így figyelemmel arra, hogy az alapszabály módosítására vonatkozó határozat alapszabály-ellenes volt, és hogy a hatályos alapszabály nem tartalmazott rendelkezést a Sporttanácsra vonatkozóan, a Sporttanács elnökének és tagjainak megválasztására vonatkozó határozatok szintén alapszabály-ellenesnek minősültek. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság e határozatokat megsemmisítő rendelkezése is megalapozott volt.

A felperesnek az ítélet indokolásának kiegészítésével kapcsolatos fellebbezési okfejtésére vonatkozóan rögzíti az Ítélőtábla, hogy a határozatok megsemmisítésére okot adó törvény- vagy alapszabálysértés megállapítása esetén a bíróságnak nem kell további, a határozat megsemmisítésének alapjául szolgáló okokat feltárnia, ha a már megállapított ok folytán a keresetnek helyt adó döntésre, a határozat megsemmisítésére alappal került sor. Ennél fogva az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem szorult kiegészítésre.

A tisztségviselők megválasztására vonatkozó határozatok tekintetében a felek között nem volt vitás, hogy a rendkívüli közgyűlési meghívón napirendi pontként szerepelt az e kérdésben való döntéshozatal. Az elsőfokú eljárás során a határozatképesség, a szavazati arányok és a választások eredménye sem volt vitás, így a már fent kifejtettek értelmében az utóbb sem volt vitássá tehető. Ezért kizárólag azt vizsgálhatta a bíróság, hogy sor kerülhetett-e, az alapszabály rendelkezéseinek betartásával e tárgykörben a közgyűlés nyílt szavazására.

Az alapszabály 21. § (3) bekezdése fő szabályként titkos szavazást írt elő a közgyűlés hatáskörébe tartozó tisztségviselők megválasztása körében. A szavazás menetére vonatkozóan az alapszabály 22. § (7) bekezdése azt a rendelkezést tartalmazta, hogy a jelölőbizottság javaslatai alapján jelölt személyek abban az esetben kerülnek a jelöltlistára, amennyiben a jelölésüket elfogadták és jelöltté válásukról a közgyűlés nyílt szavazással, egyszerű többségi határozattal döntött. Ezen túlmenően a jelöltlistára azok kerülhettek fel, akiket a közgyűlésen a szavazásra jogosultak a jelenlévők közül javasolnak, amennyiben a közgyűlés szintén nyílt szavazással, egyszerű többségi határozattal arra őket felveszi. Ezt követően a választás tisztségenként külön-külön titkos szavazással történik azzal a kivétellel, hogy amennyiben bármelyik betöltendő tisztségre lezárt jelölőlista a tisztséggel azonos számú jelöltet tartalmaz, a szavazás - a közgyűlés egyszerű többségi határozata alapján - nyíltan történhet.

A perbeli esetben nem került sor a jelöltté válás kérdésében való határozathozatalra, azonban az elnök esetében egy, míg a nyolc fős elnökség tagjai estében öt fő jelölt volt, így az elnök esetében a tisztséggel azonos számú jelölt merült fel, míg az elnökség esetében annál kevesebb. A közgyűlés határozata alapján lehetőség volt nyílt szavazással való döntéshozatalra. A közgyűlés a nyílt szavazás elrendeléséről határozatot is hozott valamennyi esetben, és az elsőfokú eljárásban nem vitatottan az előírt szavazati arányokkal megválasztásra kerültek az alperes tisztségviselői.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy alapszabály-ellenesen önálló szavazás a jelöltté válásról sem az elnök, sem az elnökség tagjai esetében nem volt. A közgyűlés határozott a nyílt szavazási módról és ennek alapján nyílt szavazással határozott az elnök és az elnökségi tagok személyéről. Az alapszabálysértés nem hatott ki az érdemi döntésre, így az a másodfokú bíróság

álláspontja szerint sem tette indokolttá a tisztségviselők megválasztására vonatkozó határozatok megsemmisítését.

Az alapszabály értelmében a szakágvezetők megválasztása nem a közgyűlés feladatát képezte, így erre vonatkozóan nem is kellett külön napirendi pontnak szerepelnie a meghívón és azt utóbb sem kellett a közgyűlés napirendje részévé tenni. A szakágvezetőket az alapszabály 42/A. § (3) bekezdésének a) pontja és (4) bekezdése értelmében az elnökség nevezte ki.

Az alapszabály 42/A. § (8) bekezdése arra az esetre tartalmazott rendelkezést, amikor egy szakágvezető megbízatása két, az elnökségi tagok választásáról határozatot hozó közgyűlés közötti időszakban szűnik meg. Erre vonatkozóan az elnökség számára kötelezettséget írt elő, mégpedig azt, hogy 30 napon belül az adott szakágban erre jogosult tagoktól írásbeli jelölést kell kérni az új szakágvezető személyére vonatkozóan. A minősített többséget kapott jelöltet pedig az elnökség köteles szakágvezetőnek kinevezni. Ezzel szemben az alapszabály 42/A. § (4) bekezdése amellett, hogy kimondta, hogy a szakágvezetők mandátuma az elnök mandátumának megszűnéséig tart, rögzítette a szakágvezető kinevezésére vonatkozó szabályokat, mellyel kapcsolatban azt tartalmazta, hogy a szakági bizottsági vezetők jelölését az elnökségi tagok választásáról határozatot hozó közgyűlés napján megtartandó - szakáganként elkülönített - jelölő értekezleteken kell elvégezni. Ezt követő b) pontjában rendelkezett arról is, hogy adott időszakban mely időszakra nézve érvényes nevezői licencel rendelkező szövetségi tagok rendelkeztek az adott jelölő értekezleteken szavazati joggal, majd ezt követően a jelölő értekezletek során való szavazásra vonatkozó eljárási szabályokat tartalmazott, melyekre a 42/A. § (8) bekezdése is visszautalt.

A perbeli esetben a rendkívüli közgyűlésre éppen az elnök és az elnökség lemondása miatt került sor, így az elnök mandátumának megszűnésével valamennyi szakágvezető mandátuma is megszűnt. Az alapszabály 42/A. § (8) bekezdésben szabályozott eljárásrend csupán egyes tisztségek, egy szakágvezető tisztsége megszűnésének esetéről szól és tartalmaz az azt követő eljárásra előírásokat. A jelen esetben azonban nem egy, hanem valamennyi szakágvezető mandátuma megszűnt, ezért a szakági bizottság vezetők megválasztását nem az alapszabály 42/A. § (8) bekezdése, hanem a 42/A. § (4) bekezdése szerinti eljárásban kellett lefolytatni. Az alperes eljárása ennek alapvetően megfelelt. Jelen esetben pedig az is megállapítható volt a 42/A. § (4) bekezdés b) pontja alapján, hogy mely időszakra nézve nevezői licenccel rendelkező szövetségi tagok rendelkeztek szavazati joggal a jelölő értekezleten, azonban ez nem képezte a bíróság külön vizsgálatának tárgyát, hiszen a felperes a keresetlevelében azt nem tette a határozatok megtámadásának tárgyává. Ezért a szakágvezetők megválasztására vonatkozó határozatokkal kapcsolatos elsőfokú döntés is helytálló volt

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Mind a felperes, mind az alperes fellebbezése eredménytelen volt, így egymás közötti viszonyukban a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján a másodfokú bíróság akként határozott, hogy a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperes jelen fellebbezése kapcsán fellebbezési illeték nem merült fel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51. § (1) bekezdésében foglaltak alapján. A felek teljes személyes illetékmentessége folytán az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § alapján az állam viseli - az alperes részéről - le nem rótt fellebbezési illetéket.

Budapest, 2016. szeptember 13.

Dr. Merőtey Anikó s.k.
a tanács elnöke

. Palotás Gergely s.k.. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró bíró